

Vrouw Pest

De oorlog was gedaan. Langs beide zijden had men dapper gevochten voor 't goede recht. Vele menschen waren gesneuveld. Het aantal weduwen en weezen was veel, veel grooter dan te voren. En toen werd de vrede geteekend. Dit is het gewone einde van elken twist tusschen de volkeren. Ze zouden echter veel gelukkiger leven, indien zij bij elk geschil met dit gewone einde begonnen. Maar dan zouden zij wijzer wezen dan ze werkelijk zijn; en dat kan niet.

Dus, de oorlog was gedaan.

Gezeten op zijn moedig paard en het slagzwaard bengelend aan zijne zijde, reed een jonge krijgsman over de baan. Achter hem, insgelijks te paard, volgden schildknappen, welke zijn helm, zijn beukelaar en zijn lans droegen. Vol vroolijk verlangen tuurde hij in de verte, waar vaag-grijs de torens eener stad opdoemden.

Bijwijlen boog hij zich voorover, klopte zijn draver streeklend op den nek en sprak:

— Voort, mijn trouwe strijdmakker! Voor den nacht moeten wij ginder in de stad zijn, waar bloedverwanten en vrienden met vreugdig verlangen mij verwachten!

En dan hief het trouwe dier den kop omhoog alsof het zijn meester verstond, schudde zijn manen en draafde lustig voort.

De avondzonne schoot hare laatste stralen over veld en bosch; heel het landschap scheen met purper en goud overgoten; de stammen der dennen gloeiden als brandende zuilen tusschen het donkere groen.

Naast den weg, uit het laag schaarhout rezen de bouwvallen van een verwoest kasteel. De gracht was uitgedroogd,

de poort reeds lang verdwenen; slingerplanten kronkelden langs de vensteropeningen naar buiten. Op een steenklomp, het laatste overblijfsel van het metselwerk, waarop vroeger de valbrug rustte, zat eene vrouwelijke gedaante, in lompen gehuld, roerloos, zwiigend.

Bij het naderen van de ruiters richtte zij zich langzaam op, plaatste zich te midden van den weg en riep met schelle stem tot den ridder:

— Sta!

Deze, in zijne mijmering gestoord, keek even op, doch hield zijn paard niet in. Maar de vrouw verhief dreigend den arm en riep weder;

— Sta, vermetele ridder! Gehoorzaam, of anders zijt gij morgen een lijk!

Deze bedreiging wekte de gramschap van den jongen krijgsman.

— Vrouw, wat wilt ge? antwoordde hij driftig, terwijl zijne hand onwillekeurig het gevest van zijn zwaard omklemde.

— Neem mij bij u op uw paard, want ik wil in gindsche stad zijn voor men er straks de poorten sluit!

— Uit mijn weg, leelijk schepsel, of ik sla u met mijn zwaard ter neer!

Maar de vrouw week geen stap. Zij spreidde de armen en stiet een schrillen grijnslach uit. Hare diepgezonken oogen glansden zoo onheilspellend dat de ridder, door een onverklaarbaren schrik bevangen, zijn paard deed stilstaan en zijn zwaard losliet. Dan zich over zijne zwakheid schamend, sprak hij;

— Wie zijt gij, vrouw, die mij als een spook aangrimt?

En toen klonk het van hare loodkleurige lippen:

— Ridder, ik zal u mijn naam zeggen als wij in gindsche stad zijn! Gehoorzaam nu of anders zal morgen voor u, en voor al diegenen, die gij liefhebt de doodsklok luiden!

Weer sidderde de krijgsman en het werd hem koud om het harte. Plotseling een besluit nemend, riep hij:

— Vrouw, stijg op!

Nauwelijks had hij die woorden geuit, of de gedaante sprong bliksemsnel op het paard des ridders en sloeg hare knokkelige armen om dezès borst. Als een wervelwind stoven de ruiters voort. De hoeven sloegen vonken uit de keien en dichte stofwolken stegen op.

— Sta, vermetele ridder! (bladz. 19).

— Schoone ruiters, dat is rijden! Heisa, sneller reisde ik nooit! gilte de vrouw.

Voor het sluiten van de poorten werd de stad bereikt. Daar ontsloot de gedaante heure armen, gleed vlug van het paard en sprak:

— 'k Dank u, mooie ridder, voor den dienst.

— Zeg mij nu wie gij zijt!

— Ik ben vrouw Pest!

— Wee mij! kreet de ridder. Ik heb de pest in de stad gebracht!

— Waarom klaagt ge? was het antwoord. Morgen kwam ik hier toch! Maar ik was haastig en gij hebt mij tijd doen winnen, dat is al! Ik wil echter u mijne dankbaarheid betoonen door u en al de uwen te sparen! Verder beloof ik u slechts vijf honderd slachtoffers te maken, niet één minder, niet één meer!

* * *

's Anderdaags woedde de vreeselijke ziekte in al de wijken der groote stad. Bijna uit ieder huis werden er dooden naar het kerkhof gevoerd. De jonge ridder en zijn gezin bleven nochtans gespaard, alhoewel zij, het gevaar trotseerend, niet ophielden overal hulp te bieden.

Vele bange weken verliepen eer de plaag ophield. Eindelijk kwam de dag dat de laatste pestlijder begraven werd. Toen de ridder van het kerkhof terugkeerde, ontmoette hij bij de stadspoort Vrouw Pest. Maar heure oogen lagen niet meer in hunne kassen weggezonken en glansden niet meer zoo onheilspellend; hare wangen waren vol en heure vroeger loodkleurige lippen kersrood; zelfs heur adem verspreidde een zoeten geur. Lachend bleef zij staan en sprak:

— Vaarwel, schoone ridder, vaarwel!

— Monster, riep de jongeling, gij hebt mij schandelijk voorgelogen! In plaats van vijf honderd slachtoffers hebt gij er wel tienduizend gemaakt!

— Gij bedriegt u, was het antwoord. Vijf honderd heb ik er gedood! Geen enkel minder, geen enkel meer!

— En al die andere dan? kreet de ridder.

— Die anderen zijn van schrik gestorven! lachte Vrouw Pest. En zoo gaat het overal, waar ik of mijne zusters Cholera, Melaatschheid, Typhus, Pokken, enz. verschijnen. Nu ga ik van hier naar andere streken; doch, voor ik u vaarwel zeg, wil ik u eenen goeden raad geven: zeg aan uwe stadgenooten en aan al wie het hooren wil, dat er slechts één middel bestaat om ons te bestrijden, ja, om ons te weren!

— Dat middel ! Spreek !

— Menschen, die geregeld leven en rein zijn op zich zelve, op hun voedsel, hunne kleederen, hunne woningen, hunne straten, hunne steden en hunne zeden, zulke menschen hebben van mij, noch van mijne zusters iets te vreezen !

Steden en landen, waar de gevangenissen open staan ; waar in talrijke, sterkbevolkte scholen onderwijs gegeven

wordt door ijverige, bekwame onderwijzers ; waar Hygieen en Moraal het hoogste woord voeren, — zulke steden en zulke landen vluchten wij, zooals gij, menschen, het zeer juist zegt, lijk de Pest !

En nu, vaarwel !

Constant De Kinder

HEEST OP DEN 15^{en}

De Wonderlier

en andere verhalen

L. Opdebeek Uitgever Antwerpen

CONSTANT DE KINDER

DE WONDERLIJER

EN ANDERE VERHALEN

VERTELLINGEN ROND DEN HAARD

Pentekeningen van Edw. PELLENS

NIEUWE DRUK

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

1926

INHOUD.

De Wonderlier	6
Vrouw Pest.	18
Booze Klaar.	24
De Kramer en de Slang	36
De Koning en de Ezel	42
